

ณ กาลครั้งหนึ่ง
ที่ บ้านมิ่งโมฬี สวนผึ้ง
๓๐ ต.ค. - ๑ พ.ย. ๒๕๕๕

โดย

วันชัย ภู่งาม

ณ กาลครั้งหนึ่ง ที่ บ้านมิ่งโมฬี สวนผึ้ง ๓๐ ต.ค. - ๑ พ.ย. ๒๕๕๕

ขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์นั้น

เมื่อวันที่ ๓๐ ตุลาคม - ๑ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๕๕ ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวเขตต์ และคณะวิทยากรของมูลนิธิศึกษาและเผยแพร่พระพุทธศาสนา ได้รับเชิญจากคุณอุดม คุณนวลศรี และคุณศิริลักษณ์ มิ่งโมฬี ไปสนทนาธรรมที่บ้านมิ่งโมฬี อำเภอสวนผึ้ง จังหวัดราชบุรี

เป็นกุศลศรัทธาของครอบครัว
"มิ่งโมฬี" ที่นำอนุโมทนาไปยัง ที่ได้จัด
สนทนารธรรมในช่วงนี้ของทุกปี ข้าพเจ้า
ยังจำได้ถึงสายตา และความรู้สึกปีติของ
คุณแม่นวลศรี คุณแม่ของคุณศิริลักษณ์
(คุณลักษณะ) ที่ได้เล่าให้ข้าพเจ้าฟังเมื่อปี
ที่แล้ว ถึงการที่ท่านได้พบท่านอาจารย์
และได้ติดตามฟังธรรมที่ท่านบรรยายมา
เนิ่นนาน ข้าพเจ้ารู้สึกได้ถึงแววตา และ
ความปีติของท่านที่มีต่อท่านอาจารย์
อย่างน่าชื่นชม และอนุโมทนาไปยัง

สำหรับข้าพเจ้าเอง เมื่อทราบ ว่าท่านอาจารย์ได้รับเชิญให้ไปสนทนาธรรมที่นี่ ข้าพเจ้ารู้เพียงว่า ควรที่จะมี วันหนึ่งหรือคืนหนึ่ง ที่จะเป็นโอกาสในการร่วมฟังพระธรรม และแน่นอนว่า ข้าพเจ้าจะมีความธรรมะที่แสนวิเศษ มาฝากทุกๆ ท่านด้วย เมื่อถึงเวลา การ ก็เป็นไปตาม..."คลองของพระธรรม"... ข้าพเจ้าขอกราบท่านอาจารย์ ขอนำ คำนี้ ซึ่งท่านอาจารย์ได้กล่าวไว้ที่บ้าน มิ่งโมฬี มาใช้ ทุกสิ่งเป็นไปตามคลอง (ครรลอง) หากมีผู้ใดกำหนดกฎเกณฑ์ ให้เป็นอย่างนั้นอย่างนี้ไม่ แต่เป็นไปกับ ด้วยเหตุแลปัจจัย ซึ่งเป็นอนัตตา บังคับบัญชามิได้ และวันนั้นก็มาถึง ข้าพเจ้าซึ่งที่แรกคิดไว้ว่า เมื่อไปก็จะไป นอนค้างที่บ้านไม้สักซึ่งเป็นบ้านหลัง ใหญ่ของบ้านมิ่งโมฬี และใช้เป็น ที่ สนทนาธรรมด้วย ดังเช่นเมื่อปีที่แล้วที่ มีการสนทนาธรรมที่นี่ และข้าพเจ้าหนี

น้ำท่วมกรุงเทพฯ มาฟังธรรมได้อย่างอัศจรรย์ โดยคราวนั้นได้มาพักค้างคืนที่นี้อย่างมีความสุขที่สุด ได้ฟังท่านอาจารย์สนทนาธรรม และในตอนกลางคืนข้าพเจ้าก็เปิดฟัง ธรรมตลอดคืนพร้อมๆ ไปกับท่านวิทยากร รู้สึกตัวตื่นขึ้นมาเมื่อใด ไม่เคยเหงา และ อ้ากว้างเลย เพราะมีเสียงของท่านอาจารย์ปรากฏแก่โสตประสาทโดยทันที รู้สึกได้ถึง ความอบอุ่นแม้ในขณะที่กำลังพิมพ์ข้อความนี้

เมื่อถึงเวลาที่จะเดินทาง คุณภรรยาของข้าพเจ้าอยากจะเดินทางไปด้วย เธอเป็นผู้หนึ่งที่ชอบฟังท่านอาจารย์เช่นกัน ก่อนนอนเธอใส่หูฟังและเปิดไอพอด(เอ็มพีสาม) ฟังท่านอาจารย์จนหลับทุกคืน(แต่ท่านอาจารย์ไม่หลับ ท่านยังบรรยายต่อไปเรื่อยๆ) เมื่อเธอตื่นขึ้นมากลางดึก ท่านอาจารย์จะกล่อมเธอหลับต่อด้วยพระธรรมกราบเท้าท่านอาจารย์ครับ

ระหว่างทาง เราคุยกันว่า การได้พบและได้ฟังพระธรรมจากท่านอาจารย์ ทำให้เราเริ่มรู้สึกได้ ถึงความสุขที่แท้จริง จากการที่ค่อยๆ เข้าใจขึ้น

ในพระธรรม ในวันนั้นเมื่อเราไปถึง เราได้ที่พักแสนสะดวก ที่อยู่ข้างบ้านมิ่งโมฬีซึ่งเหลืออยู่เพียงห้องเดียว (พอดี) จริงๆ เป็นที่ที่สวยงาม สะดวกสบายมากครับ

หนึ่ง ที่ข้าพเจ้ากล่าวถึงความสุขที่แท้ ก็ไม่น่าเชื่อว่า ในวันสุดท้ายตอนเช้า ท่านอาจารย์ได้มีเมตตาเกื้อกูลทุกท่านในที่นั้นด้วยเรื่องของ "ความสุขที่แท้จริง" ด้วยความไพเราะมาก เป็นความที่ข้าพเจ้ารู้สึกได้ว่าเป็นหัวข้อที่ท่านตั้งใจจะแสดงเพื่อเกื้อกูลแก่ทุกคนในเวลานั้นอย่างยิ่ง เป็นบุญของทุกท่าน ของข้าพเจ้าและภรรยาโดยแท้จริงครับ เพิ่งได้คุยกันอยู่แท้ๆ ขอเชิญทุกท่าน อ่านและพิจารณาความที่ท่านสนทนาในวันนั้นไปพร้อมๆ กันเลยนะครับ

ท่านอาจารย์

วันนี้ ขอบุตรเรื่อง "ความสุขที่แท้จริง" ดีมั๊ยคะ? เพราะว่า
ได้ยินคำว่า ความสุข ตรงกันข้ามกับความทุกข์ แต่ว่า
"ความสุขที่แท้จริง" ไม่ว่าจะพูดถึงอะไรก็ตาม ต้องเข้าใจ
ชัดเจนถูกต้องจริงๆ ว่า ความสุขที่แท้จริง คืออะไร? ทุก
คนต้องการความสุขที่แท้จริงหรือเปล่าคะ? เพราะเหตุว่า
ความสุขที่มีอยู่แต่ละวัน เพียงเล็กน้อยคะ ช่วงเวลาที่เมื่อ
นี้รับประทานอาหารอร่อย ก็เป็นความสุขนะคะ หรือว่า
ตั้งแต่เข้ามา เห็นดอกไม้สวยๆ ขณะที่เห็นนั้นก็
เป็นความสุขที่เกิดจากการ "เห็น" แต่ว่า เป็นความสุขที่แท้จริง
หรือเปล่า?

...เพราะว่า เป็นความสุขที่ "ชั่วคราว" แต่ละขณะก็หมดไป
แล้ว อย่างอาหารเมื่อไหร่ คิดถึงตามความเป็นจริงนะคะ
ทุกคนเกิดแล้วต้องรับประทาน และเวลาที่ได้เห็นสิ่งที่น่า
พอใจ ขณะนั้นก็มีความรู้สึกสบายใจ ไม่ได้อดร้อไนใจ ก็
เป็นความสุข เห็นอาหารที่วางอยู่บนโต๊ะ มีความสุขมั้ย
คะ? ที่จะได้รับประทาน

...เห็นมั๊ยคะ? มีความสุข ที่จะได้รับประทานก็ไม่รู้
แล้วความสุขเล็กน้อยที่จะได้รับประทาน...ก็หมดไป...
เพราะว่า มีความสุขที่มากกว่านั้นอีก แต่ยังไม่เกิดขึ้น
เพราะฉะนั้น ชีวิตประจำวัน เล็กๆ น้อยๆ นี่แหละคะ ก็
เห็นได้ว่ามีความสุขเล็กๆ น้อยๆ ชั่วครั้งชั่วคราว ที่เกิดขึ้น
ปรากฏ แล้วก็หมดไป เพราะฉะนั้น (มี) ความสุขอื่น เป็น
ความสุขที่แท้จริง แต่ว่า ยังไม่รู้ว่า ความสุขนั้น คืออะไร?
ก็ไม่สามารถที่จะพบความสุขนั้นได้ ต้องรู้จัก สิ่งที่มีจริงๆ
จึงจะรู้ว่า ที่ชื่อว่า ความสุขที่แท้จริงนั้น คืออะไร?

เวลาเห็นอาหาร มีความสุขมั๊ยคะ? ใครไม่มีความสุข
บ้าง? มีความสุขมั๊ยคะ? มีแน่ๆ ค่ะ เห็นอาหารที่พอใจ
นะคะ แล้วก็...กำลังจะ...เอื้อมมือ...ไปตักอาหารที่ชอบ...

...หวัง...อะไร...หรือเปล่า?...ไม่รู้ตัวเลยคะ ว่าชีวิตแต่ละ
ขณะ มีแต่ความหวัง ทั้งๆ ที่สิ่งที่ปรากฏนั้น ก็เป็นสิ่งที่ดี

น่าพอใจติดช่องอยู่แล้ว แต่ก็...หวัง...ในขณะที่สิ่งนั้น ยัง
ไม่เกิด เพราะว่าอาหารเพียงแต่อยู่บนโต๊ะ ยังไม่มาถึง
ปาก ยังไม่มาถึงจาน แต่มีความติดช่อง พอใจ ที่ได้เห็น
อาหารที่ชอบ

เมื่อวานนี้ ขอรับประทานอาหารอะไร...พอเห็นอีก...สุข
...มั๊ยคะ? ชอบมั๊ย? ที่ได้เห็นอาหารนั้นอีก แต่ก็ยัง "หวัง"
ที่จะได้ "ลิ้มรส" นั้น จากการ...แต่ละขณะ...ที่เคลื่อนไป...
เอื้อม...มือ..ไป...ที่จะตักอาหารนั้นเพื่อที่จะ...ถึง...ขณะ...
ที่...ลิ้มรส..."หวัง" ตลอด...พอเห็นแล้ว มีสิ่งที่น่าพอใจ
แล้ว...ก็...หวังต่อไป...เพราะฉะนั้น ชีวิตก็เต็มไปด้วย
ความหวัง แต่ว่า ความหวังนั้น จะเป็นจริง หรือว่า จะ
สมหวังหรือไม่ ไม่อยู่ในอำนาจบังคับบัญชาของใครเลย
ตักอาหารมาแล้ว เกิดวันนี้ "เปรี้ยวไป" เป็นยังไงคะ?
หวังว่าอาหารที่เคยรับประทาน จะอร่อย แต่พอรส

เปลี่ยนไป ไม่ใช่ความสุขแล้ว "ไม่สมหวัง" แม้แต่เพียงสิ่ง
เล็กๆ น้อยๆ เหล่านี้ ถ้าได้เข้าใจความจริง...

...เพราะฉะนั้น สุขจริงๆ ต้องเป็น "สุข" ที่ "เข้าใจความ
จริง" ของสิ่งที่กำลังมี เพราะอะไรคะ? เพราะสิ่งนั้น
"กำลังมี" สิ่งอื่น "ไม่มี" เช่นในขณะที่ "ได้ยินเสียง" เสียง
ปรากฏ เดียวนี้เองนะคะ มีจริงๆ ปรากฏว่ามี ชั่วคร่าว
แล้วก็ดับไป ในขณะที่เสียงปรากฏ ไม่มีอย่างอื่นปรากฏ
เลย แต่หวังหรือเปล่า? ไม่สิ้นสุดความหวังเลยสักอย่าง

เดียว ไม่ว่าจะอะไรจะกระทบ ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจก็
คิดถึงสิ่งนั้น ด้วยความหวัง แล้วก็ ความหวัง ก็ไม่มีวันจบ
ไม่มีสิ้นสุดเลย แล้วแต่ว่าจะหวังเรื่องอะไร...

...เพราะฉะนั้น ไม่ใช่ความสุขที่แท้จริงแน่นอนเพราะเหตุ
ว่า เพียงหวังแล้วได้ แล้วก็หวังต่อไปอีก แล้วก็ได้อีก แล้ว
ก็หวังต่อไปอีก จะมีความสุขได้อย่างไร? ในเมื่อไม่รู้จักพอ
แล้วก็ไม่ได้เข้าใจความจริงว่า แท้ที่จริงแล้ว "ขณะนั้น"
เป็นอะไร? ไม่มีสิ่งอื่นเลย เป็นสิ่งเดียว ที่กำลังปรากฏแต่
ละทาง ทางตา "กำลังเห็น" ถ้าเป็นความเห็นที่ถูกต้อง
ขณะนั้น ไม่มีอย่างอื่น มีเพียง "สิ่งที่ปรากฏให้เห็น" กับ
"เห็น" เท่านั้นเอง แล้วก็หมดไป ในขณะที่เสียงปรากฏ
ความจริงคือ "เสียงที่ปรากฏ" กับ "ได้ยิน" ที่ปรากฏ แล้วก็

หมดไป แต่...หวังอะไร?...จากสิ่งที่เพียงปรากฏ เพราะ
เกิดขึ้น แล้วก็ดับไปอยู่ตลอดเวลา อย่างนี้ จะเป็น
ความสุขที่แท้จริงได้มั๊ยคะ?...

...ไม่มีการที่จะจับสิ้นความหวัง ยิ่งหวังมาก ยิ่งเป็นทุกข์
เพราะว่า มีความติดข้อง ด้วยความไม่รู้ ในสิ่งที่ปรากฏ
หลงเข้าใจว่า สิ่งที่กำลังปรากฏขณะนี้ ยังยืน ไม่เกิดไม่
ดับเลย เช่น มีคนที่นั่งอยู่ที่นี้ ไม่มีการปรากฏว่าเกิดดับ
ใช่มั๊ยคะ? เพราะไม่รู้ความจริงว่า แต่ละขณะจิต จิต
เกิดขึ้น ที่ละหนึ่งขณะ ชีวิต ก็เป็นอยู่ ช่วงขณะหนึ่ง ที่จิต
เกิดขึ้น ถ้าจิตนั้นดับ แล้วไม่เกิดอีกเลย ไม่มีจิตอีกเลย ก็
ไม่มีการที่จะเป็นเรา หรือเป็นบุคคลหนึ่ง บุคคลใด ดีมั๊ย
คะ?...

...ข้อสำคัญที่สุด...การรู้ความจริง ไม่ได้หมายความว่า
เราจะถึงการประจักษ์แจ้งความจริง เพียงแต่ กำลังสะสม
ความเห็นถูกต้อง ความเห็นจริงๆ ในสิ่งที่มี ตั้งแต่เกิดจน
ตาย แต่ละขณะ ความจริง ความเห็นถูกต้อง คืออย่างไร?
และความไม่รู้ คืออย่างไร? เพราะฉะนั้น ถ้าไม่มีการได้
ยิน ได้ฟังพระธรรมเลย ก็จะไม่รู้...แสวงหาความสุข...
ด้วยความหวัง....แต่ไม่รู้ความจริงว่า...หวังอะไร?...ในสิ่ง
ที่เพียงปรากฏ...แล้วก็หมดไป...ทุกอย่างที่กำลังปรากฏ
ขณะนี้ เป็นอย่างนี้...

...เพราะฉะนั้น บางคนอาจจะบอกว่า ความสุขที่แท้จริง คือ นิพพาน ไกลมั๊ยคะ? คืออะไร? ก็ไม่รู้ เพราะว่าขณะนี้ มีสิ่งที่ปรากฏ แล้วไม่รู้ แล้วจะไปมีนิพพานเป็นอารมณ์ ได้อย่างไร? และจะรู้ได้อย่างไรว่า นิพพาน สุข นอกจาก จะมีความเข้าใจที่มั่นคง ที่รู้ว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่เข้าใจว่า เป็นเรา เป็นสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่ยั่งยืน ความจริงก็เป็นสิ่งที่มี จริง แต่ละหนึ่ง คิดดูนะคะ แต่ละอย่าง แยกย่อยออกไป แล้ว ก็เป็นธรรมะ หรือสิ่งที่มีจริง ที่หลากหลาย ต่างกัน มาก ตา ก็ไม่ใช่ หู ไม่ใช่คิด ไม่ใช่เสียง ทุกสิ่งทุกอย่าง เป็นเพียงแต่ละหนึ่ง ซึ่งเมื่อรวมกัน ก็ทำให้เข้าใจผิดคิดว่า เป็นสิ่งหนึ่งสิ่งใด ที่ยั่งยืน เพราะไม่รู้ความจริง...

...เพราะฉะนั้น ถ้าเป็นความสุขที่แท้จริง "ด้วยปัญญา" ที่ สามารถที่จะเห็นจริงๆ ว่า ความสุขที่แท้จริงนั้น เมื่อ เข้าใจ ความจริงของสิ่งที่กำลังมี กำลังปรากฏ จนกระทั่ง สามารถประจักษ์แจ้ง แล้วรู้ว่า สิ่งที่มีจริงขณะนี้ เกิด ปรากฏ แล้วหมดไป "สุข" มั๊ยคะ? เพียงปรากฏว่า มี สิ้นมาก ชั่วคราวจริงๆ ยังไม่ทันจะเข้าใจถูกต้อง แล้วก็ดับ ไป สุขจริงๆ หรือเปล่า? จะเป็นสุขจริงๆ ไม่ได้เลย เพราะ ฉะนั้น สุขที่แท้จริง ก็จะเริ่มจากความเห็นถูก ความเข้าใจ ถูก ที่ทำให้ ไม่ยึดมั่น ในสิ่งที่ปรากฏ ว่าเป็นสิ่งหนึ่งสิ่งใด

ที่เที่ยงมีความติดข้อง อยากได้ ในสิ่งที่ไม่เที่ยง ในสิ่งที่
เกิดดับก็ไม่รู้...

...และ แม้แต่ขณะนี้ที่กำลังเห็น กำลังได้ยิน ก็ "ชั่วคราว"
ทั้งๆ ที่ฟังเข้าใจ "เห็น" ไม่ใช่ "ได้ยิน" "ได้ยิน" ดับไปแล้ว
"ความคิด" ดับไปแล้ว "สุข" ดับไปแล้ว "ทุกข์" ดับไปแล้ว
"ชั่วคราว" แต่ก็ยังยึดถือ ว่าเป็นเรา นี่คือ ความไม่รู้ และ
ความเห็นผิด นานแสนนานที่สะสมมา แต่ต้องอาศัย
ความเข้าใจจริงๆ ว่า แท้ที่จริงแล้ว ไม่มีเรา ก่อนที่จะละ
ความหวัง ความติดข้อง ในสิ่งต่างๆ ได้ ต้องมีความเข้าใจ
ในสิ่งที่กำลังปรากฏ ในขณะนี้ ว่าเป็นเพียงสิ่งที่เกิดขึ้น
ปรากฏ แล้วก็ดับไป เพราะฉะนั้น ต้องหมดการที่ยึดมั่น
ยึดถือสภาพธรรมะที่รวมกัน ว่าเป็นเรา...

...แต่ถ้ายังมีความเป็นเรา ก็ยังมีเขา ก็ยังมีสิ่งหนึ่งสิ่งใด
รูปร่างกายแม้แต่ การเห็น การได้ยิน ซึ่งไม่ใช่รูป ก็เป็นเรา
แต่ว่า "เราอยู่ไหน?" เมื่อไหร่ ที่ว่า "เราได้ยิน" เมื่อไหร่ก็ดับ
ไปแล้ว ที่ว่า "เราคิด" เมื่อไหร่ก็ดับแล้ว หหมดแล้ว เพราะ
ฉะนั้น ยึดถืออะไร ว่าเป็นเรา? ยึดถือสิ่งที่มี แต่ชั่วคราว
เกิดขึ้นและดับไปว่าเป็นเรา เพราะไม่รู้ความจริง แล้วก็ยัง
มีความหวังอีกมากมาย ซึ่งทำให้ไม่จบสิ้น แล้วก็คิดว่า
สามารถที่จะทำให้สิ่งหนึ่งสิ่งใด เกิดขึ้นได้ เพราะหวังว่า
สิ่งนั้นจะเป็นอย่างนั้น...

...คนทำอาหารนะคะ หวังอะไรหรือเปล่าคะ? หวังคะ ไม่
ว่าใครทั้งนั้น คนปลูกดอกไม้ สวนกล้วยไม้ หวังอะไรหรือ
เปล่าคะ? ก็หวัง...ไม่เห็นมีใครที่ไม่หวังเลย หวังแม้แต่
อาหารที่อยู่ข้างหน้า ที่จะรับประทานให้อิ่ม หวังว่า
รสชาติจะเป็นอย่างนั้น อย่างนี้ ก็แล้วแต่ว่า ความจริง
เป็นอย่างนั้นหรือเปล่า? แต่ให้ทราบว่ สิ่งใดสิ่งหนึ่ง ก็
ตาม ที่เกิดแล้วปรากฏ ในขณะนี้ ไม่มีใครสามารถที่จะ
ทำให้เกิดได้เลย แต่สิ่งนั้น เมื่อมีปัจจัยที่เหมาะสม ควรที่
จะเกิด ก็เกิดเป็นอย่างนั้น แต่เพราะความไม่รู้ ก็ยึดถือว่
เป็นสิ่งหนึ่งสิ่งใด และถ้าเกิดที่ตัว เข้าใจว่ามีตัว ก็ยึดถือ
สิ่งนั้นว่ "เป็นเรา" เป็นตัวของเรา...

...เพราะฉะนั้น ก่อนอื่น ต้องมีความเห็นที่ถูกต้อง ถ้ามีความเห็นถูกต้อง มีความเข้าใจถูก จะเป็นสุข หรือ เป็นทุกข์คะ? "เป็นสุข" ก็มีคนตอบอยู่คนเดียว (หัวเราะ) แต่ก็คงจะตอบแทนคนอื่น คนอื่นๆ ก็คงมีความเห็นอย่างเดียวกัน แต่ถ้าเห็นต่าง ก็แสดงความเห็นได้ เพราะเป็นเรื่องที่ทุกคน "ฟัง" เพื่อ "เข้าใจความจริง" จะเข้าใจได้มากน้อย สักแค่ไหน ก็ฟังอีก เพื่อที่จะรู้ว่า ความจริงเป็นอย่างไร...

...มิฉะนั้น จะไม่มีพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าผู้ทรง
ประจักษ์แจ้งความจริง เดียวนี้ ขณะนี้ ตามความเป็นจริง
ทุกขณะ ทุกอย่าง แล้วก็ทรงแสดงความจริงนั้น ให้คนอื่น
ได้เข้าใจตามด้วย แล้วแต่ว่าอริยาศัยสะสมมา ที่จะเข้าใจ
ได้ มากหรือน้อย...

...แต่ไม่ได้หวังให้ใคร เปลี่ยนแปลงทันทีจากการที่เคย
สะสมมา แล้วก็เปลี่ยนเป็นอีกคนหนึ่งได้จากที่เคย
ยึดถือ สภาพธรรมะ ว่าเป็นเรา แล้วจะหมดการยึดถือได้
ทันที เป็นสิ่งที่เป็นไปได้เลย จากการที่เคย หวังแล้ว
หวังอีก โดยไม่รู้ตัว หวังไปเรื่อย ทุกขณะจะให้หมด
ความหวัง ให้เข้าใจแจ่มแจ้ง ก็เป็นไปได้ แม้พระ

อรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าเอง ทรงแสดงพระธรรม ด้วย
พระมหากรุณาเพื่อให้คนอื่นพิจารณาไตร่ตรอง จนกระทั่ง
เป็นความเข้าใจของตนเอง ทีละเล็ก ทีละน้อย ค่อยๆ ฟัง
ค่อยๆ เข้าใจ

www.dhammadhome.com

ข้อความบางตอนจาก โรหิตตัสสสูตร

"...แต่ไหนแต่ไรมา ยังไม่มีใครบรรลุถึงที่สุดโลก ด้วยการเดินทาง
และ เพราะที่ยังบรรลุถึงที่สุดโลกไม่ได้ จึงไม่พ้นไปจากทุกข์.
เหตุนั้นแล คนมีปัญญาดี รู้แจ้งโลก ถึงที่สุดโลกได้
อยู่จบพรหมจรรย์แล้ว รู้ที่สุดโลกแล้ว เป็นผู้สงบแล้ว
จึงไม่หวังโลกนี้และโลกอื่น..."

พระสูตรตันตปิฎก สังยุตตนิกาย สคาถวรรค เล่ม ๑ ภาค ๑ หน้าที่ ๓๘๒

กราบเท้าบูชาคุณ ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ ที่เคารพยิ่ง
ขออนุโมทนาในกุศลทุกประการของท่านเจ้าของบ้านมิ่งโมฬี
คุณอุดม คุณนวลศรี และ คุณศิริลักษณ์ มิ่งโมฬี
ขออนุโมทนาในกุศลจิตของทุกๆ ท่านครับ

